

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/56/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119269269
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6119269269.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: X. N. (priezvisko podľa platného občianskeho preukazu, v Registri obyvateľov SR priezvisko J.), nar. X. F. XXXX, trvale bytom B., F. P. X. XXXX/XX, zastúpenej advokátom: Mgr. Milan Valla, Vajnorská 43, 831 03 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 42355346, proti žalovanej: JUDr. Ing. Zuzana Dobrodenková, PhD., súdna exekútorka, Blahova 13, 909 01 Skalica, IČO: 34 049 606, právne zastúpenej: Advokátska kancelária Machová s.r.o., Sasinkova 886/16, 909 01 Skalica, IČO: 36864544, o zaplatenie 1.592,86 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo 4. marca 2020 č. k. 9C/20/2019-78, takt

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaná má proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol; II. žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobkyni. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 31 ods. 1 a 2 E. p. (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov) v znení účinnom od 1.4.2017, § 36 ods. 1 a 2 E. p. účinného od 1.9.2005 (t. j. v čase začatia predmetného exekučného konania), § 37 ods. 3 a 4 E. p. účinného od 1.12.2006 (t. j. v čase začatia predmetného exekučného konania), § 57 ods. 4 E. p. účinného do 31.3.2017; § 81 a § 243h ods. 1 E. p.; § 420 ods. 1 až 3 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 107 O.s.p. (zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016) a § 64 CSP (zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení účinnom od 1.7.2016).

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou podanou na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 16.4.2019 domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 1.592,86 eur s príslušenstvom, a to z titulu náhrady škody spôsobenej žalovanou v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 13.5.2019 platobný rozkaz č. k. 26Up/485/2019, proti ktorému podala žalovaná odpor. Dňa 28.6.2019 bola vec postúpená Okresnému súdu Skalica ako súdu príslušnému na jej prejednanie podľa § 14 CSP. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že žalovaná do právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Pezinok č. k. 15Er/14622/2008-31 z 10.12.2018 o zastavení exekúcie vykonávala exekúciu v prospech neexistujúceho subjektu, ktorý nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, keďže oprávnený zanikol dňa 1.7.2010 dobrovoľným výmazom z obchodného registra, pričom následne nebolo rozhodnuté o pripustení zmeny účastníka konania na právneho nástupcu oprávneného. Uvedeným konaním spôsobila žalobkyni škodu, za ktorú zodpovedá v zmysle Exekučného poriadku, nakoľko žalobkyni zadržala peňažné prostriedky v celkovej sume 1.592,86 eur, pričom s týmito naložila protiprávne tým, že si ich ponechala alebo ich vyplatila neoprávnenému subjektu.

Z predložených listinných dôkazov ako aj z exekučného spisu č. EX 10029/2006 mal za preukázané, že na základe poverenia Okresného súdu Bratislava III z 10.10.2006 (exekučné konanie bolo začaté dňom spísania návrhu na vykonanie exekúcie dňa 23.8.2006) žalovaná ako súdna exekútorka začala vykonávať exekúciu v prospech oprávneného T-mobile Slovensko, a.s., IČO: 35 705 019, voči žalobkyni ako povinnej. Oprávnený dňa 1.7.2010 zanikol dobrovoľným výmazom z obchodného registra, pričom právnym nástupcom sa v dôsledku zlúčenia stala obchodná spoločnosť Slovak Telekom, a.s., IČO: 35 763 469. Žalovaná vykonávala exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu v banke a zrážkami zo mzdy. Uznesením Okresného súdu Pezinok č. k. 15Er/14622/2008-31 z 10.12.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8.1.2019, bolo exekučné konanie zastavené v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ E.p. z dôvodu, že oprávnený ako právnická osoba zanikol výmazom z obchodného registra dňa 1.7.2010 a stratil tým spôsobilosť byť účastníkom konania, čo je dôvod, pre ktorý je exekúcia neprípustná. Žalovaná vymohla od žalobkyne celkovo peňažnú sumu 1.592,86 eur, ako to vyplýva z konečného vyúčtovania exekúcie z 9.1.2019.

Žalovaná so žalobou nesúhlasila, nakoľko odôvodnenie nároku žalobkyne nezodpovedá zákonnému právnemu stavu, pričom odmietla, že si vymožené plnenie od žalobkyne ponechala, resp. že ho poukázala v prospech subjektu, ktorý nebol účastníkom exekučného konania. Poukázala na výklad univerzálnej sukcesie, v zmysle ktorého ide o taký prechod práv a povinností, ktorý nastal zánikom právnej subjektivity pôvodného nositeľa práva alebo povinnosti, pričom pri univerzálnej sukcesii súd nerozhoduje o pripustení zmeny účastníka konania, ale zmena procesnoprávneho postavenia nastáva zo zákona a súd na zmenu účastníka prihliada z úradnej povinnosti. Uvedený výklad vyplýva aj z nálezů Ústavného súdu SR I. ÚS 413/2018. Žalovaná takisto poukázala na nedostatok pasívnej legitímácie na jej strane, a to s odkazom na zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Žalobkyňa bola názoru, že prostriedky procesnej obrany žalovanej nie sú právne udržateľné a ani spôsobilé nárok žalobkyne spochybníť. Právne dôsledky univerzálnej sukcesie nesprávne právne kvalifikuje, najmä z hľadiska procesného, Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.3.2017 predstavuje vo vzťahu k procesným kódexom civilného sporového konania lex specialis, ktorý má aplikačnú prednosť. Exekučný poriadok nerozlišuje z akých dôvodov prišlo k prechodu práv a povinností, z ktorého dôvodu je potrebné ust. § 37 E.p. účinného do 31.3.2017 aplikovať pri akomkoľvek prechode. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR existuje dualita zodpovednosti za škodu pri výkone exekučnej činnosti, pričom zodpovednosť štátu za výkon verejnej moci a zodpovednosť súdneho exekútora sú stojace popri sebe a je výlučne na voľbe poškodeného, či si nárok na náhradu škody uplatní priamo voči exekútorovi alebo si ju uplatní od štátu v súlade so zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súdna exekútorka v jej prípade nepostupovala správne, keďže nebola upovedomená a hneď jej začala vykonávať zrážky zo mzdy, pričom jej ani neoznámila z akého titulu. Uviedla, že nemala vedomosť o začatí exekúcie v roku 2006, prvýkrát jej bol účet zablokovaný a zrážky vykonané v roku 2018. Nevedela sa vyjadriť, či súdnu exekútorku kontaktovala pred podaním žaloby alebo už po vykonaní prvej zrážky zo mzdy. Uviedla, že o predmetnom exekučnom konaní (resp. o osobe, v prospech ktorej sa viedlo) sa dozvedela od svojho zamestnávateľa, ktorý jej začal zo mzdy strhávať peniaze. Dodala, že v predmetnom období používala mobilný telefón, nikto ju však neinformoval, že má dlh.

Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyvodil súd ten právny záver, že žaloba nebola podaná dôvodne. Medzi základné predpoklady osobitnej zodpovednosti za škodu spôsobenú súdnym exekútorom patrí vznik škody, výkon exekučnej činnosti a príčinná súvislosť medzi škodou a výkonom exekučnej činnosti. Zodpovednosť za škodu podľa exekučného poriadku je objektívnou zodpovednosťou, z ktorého dôvodu súdny exekútor zodpovedá za škodu bez ohľadu na zavinenie. Liberačným dôvodom v prospech súdneho exekútora je, ak preukáže, že pri výkone exekučnej činnosti postupoval s odbornou starostlivosťou. Škoda (ktorou sa rozumie skutočná škoda a ušlý zisk) môže vzniknúť jednak porušením povinností súdneho exekútora ako aj jeho nesprávnym úradným postupom. V zmysle vyššie uvedeného súd nemal v konaní preukázané, že by žalovaná ako súdna exekútorka výkonom exekučnej činnosti spôsobila žalobkyni škodu, za ktorú by mala zodpovedať a neboli teda naplnené prvé dva základné predpoklady zodpovednosti za škodu podľa exekučného poriadku.

Vysporiadal sa s otázkou, či za škodu zodpovedá štát podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci alebo priamo žalovaná. Vychádzajúc z ust. § 31 E.p. účinného od 1.4.2017 sa súd nestotožnil s argumentáciou žalovanej spočívajúcej v tvrdení o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie a uzavrel, že za škodu zodpovedá súdny exekútor. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že súd by mal postupovať podľa právnej úpravy účinnej do 31.3.2017, súd je toho názoru, že prechodné ustanovenie § 243h ods. 1 E.p. sa týka len prebiehajúcich exekučných konaní. V prípade ustanovení

upravujúcich náhradu škody spôsobenej exekútorom exekučný poriadok neobsahuje žiadne prechodné ustanovenie, z ktorého dôvodu súd na danú právnu vec aplikoval ustanovenie § 31 E.p. účinného v čase podania žaloby, a to vychádzajúc zo všeobecného pravidla pre procesné predpisy, medzi ktoré možno zaradiť práve aj E.p. Dodal však, že ak by aj postupoval podľa znenia E.p. účinného do 31.3.2017 (t. j. podľa § 33), vychádzajúc z judikatúry Najvyššieho súdu SR (viď rozhodnutie č. k. 3Cdo 75/2015 z 23.3.2016) zodpovednosť štátu za výkon verejnej moci a zodpovednosť súdneho exekútora sú stojace popri sebe a je na voľbe poškodeného, či si nárok na náhradu škody uplatní priamo voči exekútorovi alebo voči štátu.

Nestotožnil sa s argumentáciou žalobkyne, podľa ktorej jej mala žalovaná spôsobiť škodu tým, že vykonávala exekúciu v prospech neexistujúceho subjektu, ktorý nemal spôsobilosť byť účastníkom konania. Podľa právneho názoru súdu vychádzajúc z výkladu dotknutých ustanovení právnych predpisov ako aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď napr. uznesenie I. ÚS 413/2018 zo dňa 28.11.2018) a všeobecných súdov, v prípade univerzálnej sukcesie exekučný súd nebol povinný rozhodovať o pripustení zmeny účastníka konania, pričom zmena procesnoprávneho postavenia v danom prípade nastala priamo zo zákona. Predmetné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sa všeobecne zaoberá univerzálnou sukcesiou a jej právnymi následkami pre exekučné konanie, t. j. v odôvodnení sa nezaobera výlučne tým, či bolo právne nástupníctvo založené priamo zákonom, ako to tvrdila žalobkyňa. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na závery grémií vyšších súdnych úradníkov konaných v obvode Krajského súdu v Trnave, z ktorých vyplýva, že pri univerzálnej sukcesii súd nerozhoduje o pripustení zmeny účastníkov konania, ale zmena nastáva zo zákona v súlade s § 107 O.s.p. (viď napr. zápisnica z grémia VSÚ z 2.10.2013). Na tomto mieste je potrebné prisvedčiť, že ust. § 37 E.p. v znení účinnom do 31.3.2017 neustanovuje výnimky, kedy netreba rozhodnúť o zmene účastníkov konania, ako však už súd uviedol, vychádzal z výkladu príslušných ustanovení civilných kódexov, podľa ktorých sa v prípade zániku procesnej subjektivity postupuje podľa § 63 a § 64 CSP (resp. do 30.6.2016 sa postupovalo podľa § 107 O.s.p.), ktoré ustanovenia majú charakter špeciality vo vzťahu k ustanoveniam E.p. o zmene subjektu, t. j. aj vo vzťahu k ust. § 37 E.p. (viď zápisnica z grémia VSÚ zo 16.12.2016).

Vo vzťahu k argumentácii žalobkyne o právoplatne skončenej exekúcii súd prvej inštancie bol názoru, že uvedená skutočnosť nemá vplyv na rozhodnutie v tomto konaní, keďže jeho predmetom je náhrada škody a nie zisťovanie, či bol dôvod na zastavenie exekúcie. K porušeniu povinností súdneho exekútora, prípadne k jeho nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nezávisle od rozhodnutia iného orgánu, či už by išlo o zastavenie exekúcie exekučným súdom ako v tomto prípade alebo napríklad o rozhodnutie disciplinárneho orgánu. Z uvedeného mal za to, že nie je viazaný odôvodnením predmetného rozhodnutia exekučného súdu, keďže povinnosťou súdu pri uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej vykonávaním exekučnej činnosti je posúdiť, či sú naplnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu.

Dodal, že ani z výsluchu žalobkyne nebolo zistené, že by žalovaná postupovala v rozpore s právnymi predpismi, resp. že by akýmkoľvek spôsobom porušila svoje povinnosti z nich vyplývajúce (t. j. napríklad žalobkyňou tvrdená problematická komunikácia so žalovanou). Naopak súd jej vyjadrenia hodnotí za rozporuplné, keď na jednej strane žalobkyňa uviedla, že si nepamätá, kedy kontaktovala žalovanú v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti, na druhej strane však poukázala na problémy s komunikáciou so žalovanou. Takisto sa nemožno stotožniť s tvrdením žalobkyne, že o predmetnej exekúcii nemala vedomosť, nakoľko z exekučného spisu vyplýva, že upovedomenie o začatí exekúcie, upovedomenie o ďalších trovách exekúcie ako aj exekučné príkazy jej boli riadne doručené, a to dňa 24.10.2006, resp. 8.6.2018, 17.2.2009 a 11.7.2018. Súd odmietol, že by akýmkoľvek spôsobom chránil odborne a finančne silnejšie subjekty (t. j. v danom prípade oprávneného v exekučnom konaní) nad rámec zákona, a to odkazujúc na vyššie uvedené odôvodnenie. V tejto súvislosti nesúhlasil s tvrdením právneho zástupcu žalobkyne, že v danom spore by mala mať postavenie spotrebiteľa, nakoľko jeho predmetom nie je domáhanie sa práv spotrebiteľa v zmysle zákonov upravujúcich ich ochranu, ale nárok žalobkyne ako účastníka exekučného konania. Dodal, že je povinný aplikovať právne predpisy a rozhodovať bez ohľadu na postavenie strán sporu, ktoré majú rovné postavenie, pričom má za to, že pri rozhodovaní uvedené požiadavky dôsledne dodržal. Na základe uvedených skutočností žalobu zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP, vecne úspechom žalovanej v konaní.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe v celom rozsahu, alternatívne navrhla zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods.

1 písm. a/, b/, d/, e/, f/ a h/ CSP. Žalobkyňa zopakovala svoje tvrdenia s tým, že považovala konanie žalovanej minimálne za hrubo odporujúce dobrým mravom, keď v exekučnom konaní neboli vykonávané po dobu 12 rokov žiadne úkony smerujúce k vymáhaniu pohľadávky oprávneného, čím došlo k zbytočnému navýšeniu príslušenstva, pričom povinná podala Okresnému súdu Pezinok návrh na zastavenie exekúcie. Okresný súd Pezinok uznesením z 10.12.2018 č. k. 13Er/14622/2008-31 rozhodol tak, že exekúciu zastavil a oprávnenému, povinnému a súdnemu exekútorovi (žalovanej) nepriznal nárok na náhradu trov exekúcie, uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 8.1.2019. Žalovaná zadržala žalobkyňu celkovú peňažnú sumu vo výške 1.592,86 eur, ktorú však žalovaná nemohla vyplatiť neexistujúcemu oprávnenému, teda či už si vymožené plnenie žalovaná ponechala, alebo ho vyplatila tretej osobe odlišnej od oprávneného (s najväčšou pravdepodobnosťou právnenému nástupcovi) bez rozhodnutia súdu o pripustení zmeny účastníka konania, žalovaná tak konala protiprávne. Obdobný záver platí aj v prípade vymožených trov exekúcie, o ktorých Okresný súd Pezinok uznesením právoplatne rozhodol tak, že žalovanej sa nárok na náhradu trov nepriznáva. Poukazujúc na ustálenú súdnu prax týkajúcu sa duality pri vyvodzovaní zodpovednosti za škodu spôsobenú exekútorom (dualita bola odstránená až novelou Exekučného poriadku č. 2/2017 Z.z. s účinnosťou od 1.4.2017) žalobkyňa uviedla, že je na voľbe poškodeného, či si zodpovednosť za škodu uplatní v súdnom konaní proti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., alebo proti exekútorovi. Žalovaná nárok žalobkyne neuznala, pričom tvrdila, že vymožené plnenie v exekučnom konaní si neopnechala, ani ho nepoukázala neoprávnenému subjektu, nakoľko podľa jej názoru oprávnený nezanikol. Spoločnosť T-Mobile podľa výpisu z obchodného registra zanikla zlúčením, teda k zániku spoločnosti T-Mobile podľa žalovanej neprišlo. V prípade univerzálnej sukcesie podľa názoru žalovanej súd nerozhoduje o pripustení zmeny účastníka konania, ale prihliada na ňu aj bez oznámenia z úradnej povinnosti. Na podporu svojej argumentácie poukázala na nález (uznesenie - pozn. žalobkyne) Ústavného súdu SR I. ÚS 413/2018. Žalovaná tiež namietala nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie, keď tvrdila, že nárok na náhradu škody bolo potrebné uplatniť si voči štátu, najskôr predbežným prerokovaním nároku s príslušným orgánom, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti SR a v prípade neuspokojenia nároku podaním žaloby proti štátu. Právny záver súdu prvej inštancie o tom, že v exekučných konaniach majú civilné procesné kódexy (O.s.p., CSP) charakter *lex specialis* a E.p. je *lex generalis* je nesprávny a nezákonný. E.p. je v rámci exekučného konania osobitný právny predpis upravujúci procesné normy uplatňované v exekučnom konaní, pričom všeobecné procesné kódexy (CSP, predtým O.s.p.) je možné v exekučnom konaní aplikovať iba subsidiárne na prípady, kedy konkrétne otázky nie sú v E.p. upravené. E.p. je tak celkom jednoznačne pre exekučné konanie *lex specialis*, pričom všeobecné procesné kódexy aplikované subsidiárne predstavujú *lex generalis*. Ak teda súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že absencia rozhodnutia o zmene účastníka konania po zániku oprávneného by sa priečila ust. § 37 E.p., ale súd vychádzal zo všeobecných procesných kódexov (O.s.p., CSP), ktoré majú mať charakter špeciálneho predpisu a tým aplikačnú prednosť, jedná sa o nesprávny právny záver súdu prvej inštancie. Poukázala na nález Ústavného súdu SR zo 14.11.2018 sp. zn. I. ÚS 259/2018-42, v ktorom Ústavný súd SR taktiež uvádza, že ustanovenie § 107 O.s.p. má subsidiárny charakter v exekučnom konaní, pričom je nutné prednostne aplikovať ustanovenia E.p. V uvedenom náleze sa Ústavný súd SR tiež zaoberal otázkou prípustnosti výkonu procesných práv a povinností právnym nástupcom oprávneného, po zániku oprávneného, bez vydania rozhodnutia exekučného súdu o zmene účastníka konania, pričom dospel k názoru, že právny nástupca po zaniknutom oprávnenom nenastupuje na jeho miesto automaticky a teda bez vydania rozhodnutia o zmene účastníka nie je legitimovaný vykonávať procesné práva a povinnosti. Ak teda vychádzame z logického a právne udržateľného právneho záveru o tom, že E.p. má charakter *lex specialis* s aplikačnou prednosťou a všeobecné procesné kódexy (CSP, predtým O.s.p.) sa používajú v exekučných konaniach len subsidiárne ako *lex generalis*, potom je ďalší výklad súdu prvej inštancie neprípustný a vedie k čiastočnej obsolentnosti relevantných právnych noriem E.p. v znení účinnom do 31.3.2017. Pokiaľ ide o právnu úpravu procesného nástupníctva upravenú v E.p. v znení účinnom do 31.3.2017, táto je komplexne obsiahnutá v § 37 E.p. v znení účinnom do 31.3.2017, pričom procesný postup je taký, že poverený exekútor je povinný súdu doručiť návrh na pripustenie zmeny účastníka konania do 14 dní a súd po posúdení, či došlo k prevodu alebo prechodu práv a povinností rozhodne do 60 dní o pripustení zmeny účastníka konania. Až do momentu, kým súd zmenu účastníka konania neprípustí, nemožno právneho nástupcu zaniknutej spoločnosti považovať za účastníka exekučného konania. E. p. v znení účinnom do 31.3.2017 pritom pod túto právnu úpravu podriaďuje tak prípady prevodu (postúpenie pohľadávky, prevzatie dlhu...), ako aj prípady prechodu práv a povinností. Ako uvádza aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, E.p. nerozlišuje z akých dôvodov došlo k prechodu práv a povinností, ustanovenie § 37 ods. 3 E.p. neupravuje žiadne výnimky pri prechode práv a povinností. Je tak nutné

aplikovať ho pri každom prechode práv a povinností, vrátane dedenia, zlúčenia spoločností, splnutia spoločností, rozdelenia spoločností, predaja podniku. Ak by mala byť univerzálna sukcesia vylúčená spod aplikácie ustanovenia § 37 ods. 3 E.p. tak, ako to tvrdí žalovaná a aj súd prvej inštancie (tým, že priznal aplikačnú prednosť všeobecnému predpisu - O.s.p. pred špeciálnym predpisom - E.p.), takáto interpretácia by vytvárala stav obsolentnosti právnej normy, nakoľko by na prípady prechodu práv a povinností (naplnenie hypotézy pr. normy ustanovenej v § 37 ods. 3 E.p.) nebolo nutné aplikovať dispozíciu právnej normy (t. j. podanie návrhu na pripustenie zmeny účastníka konania exekútorom a rozhodnutie súdu o pripustení/nepripustení zmeny účastníka konania). Výklad smerujúci k obsolentnosti právnej normy nie je možné bez ďalšieho pripustiť, a teda je nutné prijať zaver, že právny nástupca nie je a nikdy nebol účastníkom exekučného konania z dôvodu nedodržania postupu žalovanej ako súdnej exekútorky ustanovenej v § 37 ods. 3 E.p. v znení účinnom do 31.3.2017. Uvedené právny závery sú plne podporené aj súdnou praxou, na ktorú žalobkyňa už vyššie poukázala (nález Ústavného súdu SR zo 14. 11. 2018 sp. zn. I. ÚS 259/2018-42). Vo vzťahu k uzneseniu Ústavného súdu SR I. ÚS 413/2018 poukázala na to, že závery z neho vyplývajúce nie je možné pri prejednaní tejto veci aplikovať, nakoľko sa týkajú podstatne odlišnej skutkovej situácie. V danej veci (I. ÚS 413/2018) Ústavný súd SR posudzoval protiústavnosť konania všeobecných súdov, ktoré zamietli návrh na zastavenie exekúcie po tom, ako bol zrušený subjekt vystupujúci v exekučnom konaní ako oprávnený (Správa finančnej kontroly Košice) a na jeho miesto nastúpil právny nástupca (Úrad vládného auditu), pričom súdy bez rozhodnutia o zmene 1 účastníka konania pokračovali s týmto právnym nástupcom. V danom prípade však došlo k právnemu nástupníctvu v zmysle zákonných ustanovení zákona č. 357/2015 Z.z., teda išlo o právne nástupníctvo založené priamo zákonom, nie súkromnoprávnym aktom - rozhodnutím o zrušení právnickej osoby na valnom zhromaždení. V ustanovení § 29 predmetného zákona č. 357/2015 Z.z. je priamo právnou normou zakotvené, že ak sa v právnych predpisoch používa pojem „Správa finančnej kontroly“, myslí sa tým „Úrad vládného auditu“, pričom v nasledujúcom § 30 predmetného zákona č. 357/2015 Z.z. ustanovil priamo zákon aj právomoc Úradu vládného auditu konať a rozhodovať vo všetkých konaniach, ktoré boli začaté príslušnou Správou finančnej kontroly. Ústavný súd teda vychádzal zo situácie, kedy súdy pokračovali v konaní s právnym nástupcom, ktorého nástupníctvo bolo založené priamo zákonom, čo Ústavný súd vyjadril slovami: „pri posudzovaní protiústavnosti konania krajského súdu má kľúčový význam v uvedenom prípade fakt, že zmena oprávneného účastníka exekučného konania so všetkými právnymi dôsledkami bola priamo založená zákonom (zákonodarcom), a preto, že tu už niet o čom rozhodovať, najmä nie vtedy, keď právna úprava je jasná a zjavne ani medzi účastníkmi nevyvoláva pochybnosti o nastolenej zmene, nie je nevyhnutné, aby bol právny stav samoúčelne deklarovaný individuálnym aktom aplikácie práva (súdnym rozhodnutím)...“ Ústavný súd SR zároveň nezabudol dodať, že nemá právomoc skúmať právne názory všeobecných súdov, ani nezastupuje všeobecné súdy, ale v rámci svojej striktno limitovanej prieskumnej činnosti sa obmedzuje iba skúmanie zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem so základnými ústavnými princípmi. Ústavný súd SR tak hodnotil činnosť všeobecných súdov nie z hľadiska, či došlo k správnej interpretácii právnych noriem z ich strany, ale či pri interpretácii a aplikácii právnych noriem došlo k excesu až do takej miery, že tým boli porušené základné ústavné princípy. Takýto exces s prihliadnutím na skutočnosť, že k zániku oprávneného a univerzálnemu právnemu nástupníctvu došlo priamo v zmysle príslušných zákonných ustanovení (čo malo podľa Ústavného súdu SR kľúčový význam), Ústavný súd SR nezistil a preto sťažnosť sťažovateľky (povinnej v exekučnom konaní) odmietol. V uznesení Ústavného súdu SR I. ÚS 413/2018 sa nachádza aj prevzatý text z nálezu III. ÚS 74/2018, v ktorom Ústavný súd SR posudzoval situáciu, kedy dedič po zomrelej účastníčke konania namietal ústavnou sťažnosťou zbytočné priesťahy v konaní, pričom pre ustálenie legitímácie, ako aj namietaného obdobia priesťahov Ústavný súd SR konštatoval, že aj keď všeobecný súd nerozhodol o pripustení zmeny účastníka konania, sťažovateľ mohol namietat zbytočné priesťahy aj za obdobie, kedy došlo k priesťahom počas účastníctva jeho právnej predchodkyne a na toto nebolo nutné, aby všeobecný súd rozhodol o pripustení zmeny účastníka konania. O tom, že uvedená časť textu bola do uznesenia Ústavného súdu SR I. ÚS 413/2018 zahrnutá zrejme omylom (pri prebratí textu nálezu III. ÚS 74/2018) svedčí aj skutočnosť, že Ústavný súd SR v nej poukazuje na § 63 CSP týkajúci sa právného nástupníctva dediča po smrti účastníka konania - fyzickej osoby, pričom na právne nástupníctvo po zániku právnickej osoby sa aplikuje ustanovenie § 64 CSP vyžadujúce rozhodnutie o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom. Z uvedeného je teda zrejme, že žalovaná ako súdna exekútorka konala v rozpore so svojimi právnymi povinnosťami ak poukázala od žalobkyne vymožené peňažné prostriedky právnemu nástupcovi, ktorý je subjektom odlišným od oprávneného a nikdy nebol účastníkom exekučného konania. Odhliadnuc od uvedeného, súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, že nárok na náhradu škody uplatnený žalobkyňou je tvorený sčasti aj nárokom vo výške žalovanou deklarovaných trov exekúcie, pričom však

v zmysle právoplatného a vykonateľného uznesenia žalovaná nemá nárok na náhradu trov. Túto časť vymoženého plnenia si žalovaná ponechala protiprávne, pričom uvedený právny záver platí bez ohľadu na to, či bol právny nástupca účastníkom exekučného konania. Súd prvej inštancie tak konal v priamom rozpore s výrokom právoplatného a vykonateľného uznesenia, keď konanie žalovanej, ktorá si pre seba vymohla trovy exekučného konania, považoval za zákonné, hoci uznesením Okresný súd v Pezinku rozhodol, že žalovaná nárok na trovy exekúcie nemá. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je podľa nej nesprávny a nezákonný.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne vyjadrila tak, že ho považuje v celom rozsahu za nedôvodné a navrhla napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti v celom rozsahu potvrdiť. V napádanom rozsudku sa súd podrobne a dôkladne vysporiadal s argumentáciou žalobkyne produkovanou v priebehu konania, ktorá je totožná s argumentáciou prezentovanou v odvolaní žalobkyne.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie treba navzdory námietkam odvolateľky považovať za vo výroku vecne správny, keď súd prvej inštancie v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasit' s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

5. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutia na právnom závere, že žalobkyňa v spore nepreukázala, že by žalovaná ako súdna exekútorka spôsobila žalobkyňi škodu (za ktorú by mala zodpovedať) protiprávnym výkonom exekučnej činnosti, a teda neboli naplnené prvé dva základné predpoklady zodpovednosti za škodu podľa Exekučného poriadku (§ 31 E.p., § 420 a nasl O.z.).

Žalobkyňa/odvolateľka oponovala najmä názorom, že právny nástupca oprávnenej nie je a nikdy nebol účastníkom exekučného konania z dôvodu nedodržania úradného postupu žalovanej ako súdnej exekútorke ustanoveného v zmysle § 37 ods. 3 E.p. v znení účinnom do 31.3.2017 a žalovaná ako súdna exekútorka konala protiprávne, v rozpore so svojimi právnymi povinnosťami, ak zadržala od žalobkyne vymožené peňažné prostriedky (1.592,86 eur) a tieto si ponechala alebo ich poukázala tretej osobe odlišnej od oprávnenej, s najväčšou pravdepodobnosťou právnemu nástupcovi oprávnenej (Slovak Telekom, a.s., IČO: 35763469), ktorý je subjektom odlišným od oprávnenej (T-Mobile Slovensko, a.s., IČO:35705019) a nikdy nebol účastníkom exekučného konania, čím žalovaná spôsobila žalobkyňi škodu.

Súd prvej inštancie vykonal na pojednávaní dokazovanie pripojeným exekučným spisom súdnej exekútorke JUDr. Ing. Zuzany Dobrodenkovej, PhD., sp. zn. EX 10029/2006, z ktorého o.i. vyplýva, že v dotknutej exekučnej veci začalo exekučné konania dňa 23.8.2006 podaním u súdnej exekútorke JUDr. Ing. Zuzany Dobrodenkovej návrhu oprávnenej (T-Mobile Slovensko, a.s., IČO:35705019) na vykonanie exekúcie proti povinnej X. N., o vymoženie 19.713,20 Sk s prísl. na základe exekučného titulu - platobného rozkazu OS Pezinok zo 7.7.2004 č.k. 13Ro/413/2004, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 14.8.2004. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdna exekútorka podala na Okresný súd Bratislava III, ktorý dňa 10.10.2006 pod sp. zn. 36Er/4802/2006 vydal poverenie č. 5103044535*. Upovedomenie o začatí exekúcie z 18.10.2006 sp. zn. EX 10029/2006 bolo povinnej X. N. doručené 24.10.2006. Následne boli v rokoch 2006, 2009 vydané súdnou exekútorkou príkazy

na začatie exekúcie zrážkami zo mzdy, doručované zamestnávateľom žalovanej, ktoré sa v jednom prípade nepodarilo opakovane doručiť zamestnávateľovi (INTERIER PM s.r.o.), ďalší (SLAVOX s.r.o.) po doručení mu príkazu na začatie exekúcie dňa 23.2.2009 oznámil listom z 25.2.2009, že povinná ukončila pracovný pomer 25.1.2006, ďalší vrátil Príkaz na začatie exekúcie z 11.11.2016 s poznámkou, že u nich povinná nepracuje od 4.11.2016 (RMdoor s.r.o.). Dňa 17.2.2009 bol povinnej doručený Exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy z 11.2.2009 sp. zn. EX 10029/2006 a dňa 9.6.2018 Upovedomenie o ďalších trovách exekúcie z 11.11.2016 sp. zn. EX 10029/2006, dňa 11.7.2018 Exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy, zo 4.7.2018 sp. zn. EX 10029/2006.

Na základe uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí tvrdenie žalobkyne v žalobe, že exekútorka začala fakticky vykonávať exekúciu až v roku 2018, 12 rokov po jej začatí a taktiež je nedôvodná jej odvolacia námietka o konaní žalovanej hrubo odporujúcom dobrým mravom z dôvodu nevykonávania po dobu 12 rokov žiadnych úkonov smerujúcich k vymáhaniu pohľadávky oprávnenej. Pokiaľ žalobkyňa na pojednávaní dňa 4.3.2020 uviedla, že nemala vedomosť o začatí exekúcie v r. 2006 a že sa o tom v prospech koho sa vedie exekučné konania dozvedela až od zamestnávateľa keď jej začal strhávať peniaze, toto jej tvrdenie bolo vyvrátené vyššie uvedenými listinnými dôkazmi z exekučného spisu (Upovedomenie o začatí exekúcie z 18.10.2006 sp. zn. EX 10029/2006 bolo povinnej X. N. doručené 24.10.2006; dňa 17.2.2009 bol povinnej doručený Exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy z 11.2.2009 sp. zn. EX 10029/2006 a dňa 9.6.2018 Upovedomenie o ďalších trovách exekúcie z 11.11.2016 sp. zn. EX 10029/2006 /s označením oprávnenej Slovak Telekom a.s./, dňa 11.7.2018 Exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy, zo 4.7.2018 sp. zn. EX 10029/2006, doručky sú pripojené v exekučnom spise).

Podľa § 243h ods. 1 vety prvej E.p.: (1) Ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne (s poukazom na Nález Ústavného súdu SR zo 14.11.2018 sp. zn. I. ÚS 259/2018-42) o nesprávnosti názoru súdu prvej inštancie, že v exekučných konaniach majú civilné procesné kódexy (CSP, predtým O.s.p.) charakter *lex specialis* a E.p. je *lex generalis*, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nekonštatoval, že E.p. je (rozumej ako celok) *lex generalis*, ale dôvodil, že vychádzal z výkladu príslušných ustanovení civilných kódexov, podľa ktorých sa v prípade zániku procesnej subjektivity postupuje podľa § 63 a § 64 CSP (resp. do 30.6.2016 sa postupovalo podľa § 107 O.s.p.), ktoré ustanovenia majú charakter špeciality vo vzťahu k ustanoveniam E.p. o zmene subjektu, t. j. aj vo vzťahu k ust. § 37 E.p. Ďalej odvolací súd uvádza, že podľa § 9a ods. 1 E.p. v znení účinnom od 1.7.2016 do 31.3.2017 ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. S účinnosťou od 1. júla 2016 došlo k nahradeniu Občianskeho súdneho poriadku novými civilnými procesnými kódexmi, t. j. zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, zákonom č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok a zákonom č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po rekodifikácii funkciu *lex generalis* pre civilné právo procesné preberá Civilný sporový poriadok. Základná subsidiarita Civilného sporového poriadku v exekučnom konaní je deklarovaná logickým spôsobom. Nová procesná doktrína primárne posilňuje sporový charakter exekučného konania, zároveň však vylučuje využitie najdôležitejšej „munície“ sporového konania (ustanovenia Civilného sporového poriadku o prostriedkoch procesného útoku a procesnej obrany, koncentracii, neodkladných opatreniach a zabezpečovacích opatreniach, posilnený prejednací princíp) v exekučnom konaní, a to bez ohľadu na skutočnosť, či v danom exekučnom konaní je prítomná slabšia strana. (porovnaj komentár IURA)

Podľa § 37 ods. 3 až 5 E. p. v znení účinnom od 1.12.2006 do 31.3.2017: (3) Proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41. Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto skutočnosti exekútorovi. Oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. Návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania je exekútor povinný súdu doručiť v lehote 14 dní odo dňa, keď sa o týchto skutočnostiach dozvedel. Súd rozhodne do 60 dní od doručenia návrhu uznesením. Rozhodnutie sa doručí exekútorovi, oprávnenému a povinnému, ktorí sú označení v exekučnom titule, a tomu účastníkovi, na ktorého právo alebo povinnosť prešla. (4) Ak k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností z exekučného titulu dôjde po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, pokračuje exekútor vo vykonávaní exekúcie na základe pôvodného poverenia, ku ktorému priloží originál právoplatného rozhodnutia súdu o pripustení zmeny alebo odpis rozhodnutia. (5) Ak súd zmenu účastníkov konania nepripustí, pokračuje exekútor v konaní s pôvodnými účastníkmi.

Vykonanie exekúcie prichádza do úvahy len proti tomu, kto je označený ako povinný (pasívna exekučná legitímácia) v exekučnom titule, a iba v prospech toho, kto má podľa exekučného titulu právo na plnenie (aktívna exekučná legitímácia).

Podľa R 66/2007: Čas, keď došlo k prechodu práv alebo povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, je rozhodujúci z hľadiska aplikácie prvej alebo druhej vety ustanovenia § 37 ods. 3 E.p.. Ak k prechodu týchto práv alebo povinností došlo pred začatím exekučného konania, prichádza do úvahy aplikácia ustanovenia prvej vety tohto zákonného ustanovenia. Ak však k prechodu týchto práv alebo povinností došlo po začatí exekučného konania, treba postupovať podľa druhej vety ustanovenia § 37 ods. 3 E.p. V praxi nemožno vylúčiť prechod povinnosti alebo práva z exekučného titulu na inú fyzickú alebo právnickú osobu, prípadne aj na štát. K prechodu dochádza univerzálnou sukcesiou (smrť fyzickej osoby, zánik právnickej osoby bez likvidácie s právnym nástupcom, predaj podniku) a singulárnou sukcesiou, ktorá sa považuje za prevod práva alebo prevzatie povinnosti (postúpenie pohľadávky, prevzatie dlhu, zmluva o prevode vlastníckeho práva k veci).

Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I odd. Sa vložka č. 1238/B vyplýva, že obchodná spoločnosť T-Mobile Slovensko, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 03 Bratislava, IČO: 35705019, bola vymazaná z obchodného registra 1.7.2010 /dobrovoľný výmaz/ a že táto spoločnosť zanikla v dôsledku zlúčenia a jej právnym nástupcom je Slovak Telekom, a.s. (IČO: 35763469).

Ústavný súd Slovenskej republiky v jeho uznesení z 28.11.2018 č. k. I. ÚS 413/2018-17 o.i. uviedol: „Otázkou zásadného významu v sťažovateľkinej veci je záver, či bolo (je) možné v zmysle právnej úpravy účinnej do 31. marca 2017 po vydaní poverenia aj bez právoplatného rozhodnutia súdu o zmene účastníka konania v exekučnom konaní pokračovať v exekúcii s (univerzálnym) právnym nástupcom oprávneného účastníka exekučného konania (zákonom ustanoveným univerzálnym právnym nástupcom po zrušenej právnickej osobe bez likvidácie) alebo je potrebné exekúciu z uvedeného dôvodu zastaviť. K tejto otázke na podporu právnej argumentácie možno poukázať jednak na zákonné (gramatické) znenie, ale zároveň aj na koherentné komentované a judikované názory uvádzané k ustanoveniu § 37 ods. 3 a 4 Exekučného poriadku v znení vzťahujúcom sa na túto vec (t. j. v znení účinnom do 31. marca 2017). Z gramatického výkladu ustanovenia § 37 ods. 4 Exekučného poriadku možno zistiť, že pokiaľ dôjde k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností z exekučného titulu po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, pokračuje exekútor vo vykonávaní exekúcie na základe pôvodného poverenia, ku ktorému priloží originál právoplatného rozhodnutia súdu o pripustení zmeny alebo odpis rozhodnutia. Z vybraných komentovaných názorov právnej teórie možno odkázať na názor, podľa ktorého „Vykonanie exekúcie prichádza do úvahy len proti tomu, kto je označený ako povinný (pasívna exekučná legitímácia) v exekučnom titule, a iba v prospech toho, kto má podľa exekučného titulu právo na plnenie (aktívna exekučná legitímácia). V praxi však nemožno vylúčiť prechod povinnosti alebo práva z exekučného titulu na inú fyzickú alebo právnickú osobu, prípadne aj na štát. K prechodu dochádza univerzálnou sukcesiou (smrť fyzickej osoby, zánik právnickej osoby bez likvidácie s právnym nástupcom, predaj podniku) a singulárnou sukcesiou, ktorá sa považuje za prevod práva alebo prevzatie povinnosti (postúpenie pohľadávky, prevzatie dlhu, zmluva o prevode vlastníckeho práva k veci). Ak došlo k prechodu alebo prevodu práva alebo povinnosti alebo k prevzatiu povinnosti po začatí exekučného konania, exekučný súd sa musí vysporiadať so zmenou uznesením podľa § 37 ods. 3. Ak dôjde k prechodu alebo prevodu práva alebo povinnosti alebo k prevzatiu povinnosti po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, v prípade pripustenia zmeny účastníka konania exekútor pokračuje vo výkone exekúcie na základe pôvodného poverenia na vykonanie exekúcie, ku ktorému pripojí právoplatné uznesenie o pripustení zmeny účastníka konania. Ak exekučný súd návrh na pripustenie zmeny účastníka konania zamietne, exekútor pokračuje v konaní s pôvodnými účastníkmi konania.“ (pozri ASPI komentár Iura k § 37 Exekučného poriadku). Doplnujúci právny názor pri otázke prechodu práv a povinností z exekučného titulu po začatí exekučného konania univerzálnou sukcesiou vychádza z toho, že „Univerzálnou sukcesiou sa v danom prípade rozumie taký prechod práva alebo povinnosti, ktorý nastal zánikom právnej subjektivity pôvodného nositeľa práva alebo povinnosti. Zánik právnej subjektivity môže v zásade nastať zánikom právnickej osoby alebo smrťou fyzickej osoby. Pri univerzálnnej sukcesii súd nerozhoduje o pripustení zmeny účastníkov konania. Zmena procesno-právneho postavenia nastáva zo zákona v súlade s § 107 Občianskeho súdneho poriadku. Súd na zmenu účastníka prihliada z úradnej povinnosti, bez ohľadu na to, či ju účastníci oznámia. Ustanovenia § 37 ods. 3, 4 a 5 sa na univerzálnu sukcesiu v zásade použijú, avšak okrem tých ustanovení, ktoré určujú, že o pripustení zmeny rozhoduje exekučný súd.“ Ústavný súd konštatuje, že v predmetnej exekučnej veci vedenej proti sťažovateľke ako povinnej došlo na strane oprávnenej účastníčky (Správy finančnej kontroly Košice) k procesnoprávnemu nástupníctvu (sukcesii), teda k zmene oprávnenej účastníčky exekučného konania zo zákona (ex lege), a to na základe univerzálnnej sukcesie (zrušením právnickej

osoby bez likvidácie s právnym nástupcom). Keďže univerzálna sukcesia podľa platnej právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 [§ 107 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], ako aj podľa súčasnej právnej úpravy [§ 63 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] automaticky vyvoláva procesnoprávne nástupníctvo, všeobecný súd nemusel uznesením o tejto zmene rozhodovať ani ju pripúšťať. Z uvedeného teda vyplýva, že na daný typ univerzálnej sukcesie, keď sa po zákonom zrušení právnickej osobe bez likvidácie priamo zákonom ustanovuje (univerzálny) právny nástupca, nedopadá postup upravený v ustanoveniach § 37 ods. 3 a 4 Exekučného poriadku (v znení do 31. marca 2017). Podľa názoru ústavného súdu pri posudzovaní protiústavnosti konania krajského súdu má kľúčový význam v uvedenom prípade fakt, že zmena oprávneného účastníka exekučného konania so všetkými právnymi dôsledkami bola priamo založená zákonom (zákonodarcom), a preto, že tu už niet o čom rozhodovať, najmä nie vtedy, keď právna úprava je jasná a zjavne ani medzi účastníkmi nevyvoláva pochybnosti o nastolenej zmene, nie je nevyhnutné, aby bol právny stav samoúčelne deklarovaný individuálnym aktom aplikácie práva (súdnym rozhodnutím), pretože tu nedochádza k vzniku nového procesnoprávneho vzťahu ako pri singulárnej sukcesii (§ 92 ods. 2 a 3 OSP, resp. § 80 CSP), alebo ako to bolo pri zámene účastníka konania (§ 92 ods. 4 OSP), ale dochádza k procesnoprávnemu nástupníctvu do už existujúceho procesnoprávneho vzťahu (m. m. III. ÚS 74/2018, I. ÚS 347/2017, III. ÚS 244/2016). Ústavný súd vo svojej judikatúre napokon skonštatoval, že od zámene účastníka konania je potrebné odlišiť procesné nástupníctvo, univerzálnu sukcesiu, ktorá je možná - a nutná - bez akýchkoľvek obmedzujúcich podmienok, a to i tam, kde by inak možná nebola. V tomto prípade hovoríme - z procesného hľadiska - o procesnom nástupníctve. Univerzálnou sukcesiou nastáva prechod práv, kedy k zmene účastníka síce dôjde, ale o tejto zmene nerozhoduje a nie je potrebný žiaden súhlas (II. ÚS 433/2011). Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu dáva dostatočne jasné a zrozumiteľné odpovede na rozhodné právne otázky tohto prípadu i odvolacie námietky sťažovateľky. S prihliadnutím na uvádzané úvahy ústavného súdu pri riešení obdobných právnych otázok nemožno závery krajského súdu označiť za neodôvodnené alebo arbitrárne (svojoľné).“

Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom odvolateľky, že práve uvedené závery uznesenia Ústavného súdu SR nie je možné aplikovať pri prejednaní predmetnej veci, nakoľko sa týkajú podstatne odlišnej skutkovej situácie. Podľa názoru odvolacieho súdu sú jeho závery plne aplikovateľné, keďže ide o obdobnú skutkovú situáciu. Zmena procesno-právneho postavenia oprávnenej v dotknutej exekučnej veci nastala zo zákona v súlade s § 107 O.s.p. (platného a účinného ku dňu 1.7.2010). Súd na zmenu účastníka prihliada z úradnej povinnosti, bez ohľadu na to, či ju účastníci oznámia. Ustanovenia § 37 ods. 3, 4 a 5 E.p. v znení účinnom do 31.3.2017 sa na univerzálnu sukcesiu v zásade použijú, avšak okrem tých ustanovení, ktoré určujú, že o pripustení zmeny rozhoduje exekučný súd. V dotknutej exekučnej veci vedenej proti žalobkyni ako povinnej došlo na strane oprávnenej účastníčky (T-mobile Slovensko a.s.) k procesnoprávnemu nástupníctvu (sukcesii), teda k zmene oprávnenej účastníčky exekučného konania zo zákona (ex lege), a to na základe univerzálnej sukcesie (zrušením právnickej osoby bez likvidácie s právnym nástupcom). Keďže univerzálna sukcesia podľa platnej právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 (§ 107 O.s.p.) automaticky vyvoláva procesnoprávne nástupníctvo, exekučný súd nemusel uznesením o tejto zmene rozhodovať ani ju pripúšťať. Na daný typ univerzálnej sukcesie, keď sa po zákonom zrušení právnickej osobe bez likvidácie priamo zákonom ustanovuje (univerzálny) právny nástupca (§ 20a ods. 2 a 3 O.z., § 68 ods. 2, § 69 a § 69a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov), dopadá postup síce upravený v ustanoveniach § 37 ods. 3 a 4 E.p. v znení do 31. marca 2017, avšak okrem tej časti, kde určuje, že o pripustení zmeny rozhoduje exekučný súd. Zmena oprávneného účastníka exekučného konania so všetkými právnymi dôsledkami bola priamo založená zákonom (zákonodarcom), a preto, že už nebolo o čom rozhodovať, nebolo nevyhnutné, aby bol právny stav samoúčelne deklarovaný individuálnym aktom aplikácie práva (súdnym rozhodnutím), pretože tu nedochádza k vzniku nového procesnoprávneho vzťahu ako pri singulárnej sukcesii, ale dochádza k procesnoprávnemu nástupníctvu do už existujúceho procesnoprávneho vzťahu. Univerzálnou sukcesiou nastáva prechod práv, kedy k zmene účastníka síce dôjde, ale o tejto zmene sa nerozhoduje a nie je potrebný žiaden súhlas.

Na základe ostatne uvedeného tak nemohla byť dôvodnou námietka odvolateľky, že jej žalovaná zadržala sumu 1.592,86 eur, ktorú nemohla vyplatiť neexistujúcej oprávnenej bez rozhodnutia súdu o pripustení zmeny účastníka konania a že žalovaná tak konala protiprávne. Univerzálnou sukcesiou nastal prechod práv (z T-Mobile Slovensko, a.s., IČO:35705019 na Slovak Telekom, a.s., IČO: 35763469) a došlo k zmene účastníka - oprávnenej (z T-Mobile Slovensko, a.s., IČO:35705019 na Slovak Telekom, a.s., IČO: 35763469), preto ak žalovaná/súdna exekútorka poukázala v roku 2018 oprávnenej od žalobkyne vymoženú sumu 1.210,56 eur (podľa prehľadu platieb a Konečného vyúčtovania z 9.1.2019), nešlo o protiprávne konanie exekútorky. Obdobný záver platí aj v prípade od

žalobkyne vymožených trov exekúcie (318,58 eur odmena exekútorky, DPH 63,72 eur, spolu 382,30 eur), a to aj napriek tomu, že v dotknutej exekučnej veci uznesením Okresného súdu Pezinok z 10.12.2018 č. k. 15Er/14622/2008-31 (ktoré nadobudlo právoplatnosť 21.12.2018) exekučný súd prvej inštancie I. exekúciu vyhlásil za neprípustnú; rozhodol, že II. súdny exekútor nemá nárok na náhradu trov exekúcie a III. oprávnenému a povinnému náhradu trov exekúcie nepriznal (pričom nepriznanie náhrady trov exekúcie súdnej exekútorky odôvodnil ust. § 243j E.p. a tým, že nepostupovala pri výkone predmetnej exekúcie v súlade so zákonom /§ 37 ods. 3 E.p./ - nepodala návrh na zmenu účastníka konania na strane oprávneného), keďže ako už bolo vyššie uvedené takýto návrh podľa názoru odvolacieho súdu v predmetnej veci (ktorý nie je viazaný záverom prvoinštančného exekučného súdu v dotknutej exekučnej veci) nebol potrebný a tiež sa z uvedeného exekučného rozhodnutia nepodáva, že by si súdna exekútorka uplatnila nad rámec už ňou vymožených trov exekúcie nejaké ďalšie trovy, o ktorých by bolo potrebné rozhodnúť.

Za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ustanoveniach § 29 až § 194, § 33 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 uvedeného zákona.

Závisí výlučne na rozhodnutí poškodeného, či bude náhradu škody požadovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 75/2015)

Keďže v exekučných konaniach začatých do 31. februára 2017 súdny exekútor realizuje len procesné úkony, ale nevydáva rozhodnutia, možno konštatovať, že vo väčšine prípadov bude vznik škody kvalifikovaný v súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora. V konaniach začatých pred účinnosťou novely, t.j. do 31. marca 2017, si tak poškodený môže zvoliť, či bude náhradu škody uplatňovať voči štátu podľa osobitného predpisu (zák. č. 514/2003 Z.z.) alebo priamo voči súdному exekútorovi (§ 420 a nasl. OZ)

Exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Exekútor sa zbaví zodpovednosti ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho možno požadovať. Pod pojmom „vynaloženie všetkého úsilia“ je potrebné rozumieť každú možnú starostlivosť, ktorú by bolo možné za daných podmienok konkrétneho prípadu vyvinúť, aby sa zabránilo vzniku škody. Podľa citovaného ustanovenia predpokladmi zodpovednosti súdneho exekútora je vznik škody, protiprávne konanie alebo opomenutie exekútora, prípadne jeho zamestnanca, súvisiace s činnosťou podľa Exekučného poriadku, príčinná súvislosť medzi týmto konaním (alebo opomenutím) a vznikom škody. Predpoklady vzniku zodpovednosti musí preukázať poškodený. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25. februára 2010, sp. zn. 4 Cdo 138/2008) Pre vznik zodpovednosti za škodu podľa Občianskeho zákonníka musia byť splnené určité predpoklady. Sú nimi protiprávnosť, vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnosťou a vznikom škody a zavinenie (prezumpované). Protiprávnosť, resp. protiprávny úkon môže vzniknúť v prípade vzniku škody v exekučnom konaní v súvislosti s činnosťou súdneho exekútora, a to najmä porušením niektorej povinnosti ustanovenej v zákone. Protiprávnosť vo všeobecnosti spočíva v rozpore s objektívnym právom, teda s právnym poriadkom, ktorý je jednotnou kategóriou. Škodu možno definovať tak, že ide o majetkovú ujmu, teda o ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. V súlade s predpismi všeobecného súkromného práva sa hradí skutočná škoda a ušlý zisk. Ušlý zisk je ujmu spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to pri skutočnej škode), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmu spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Škoda musí byť v príčinnej súvislosti s protiprávnym úkonom, v dôsledku ktorého mala vzniknúť. Je povinnosťou poškodeného preukázať, že medzi protiprávnym konaním a škodou, ktorá vznikla, je

vzťah príčinnej súvislosti. Zodpovednosť podľa Občianskeho zákonníka je konštruovaná na princípe prezumovaného zavinenia. V prípade zodpovednosti súdneho exekútora za škodu nejde o absolútnu objektívnu zodpovednosť. Súdny exekútor má možnosť sa vyvinúť zo zodpovednosti za škodu za predpokladu, že preukáže, že postupoval s odbornou starostlivosťou. Pod pojmom odborná starostlivosť možno rozumieť predovšetkým kvalifikovanú starostlivosť súdneho exekútora s odkazom na stupeň jeho vzdelania a zamerania, ktorú je možné a nevyhnutné od neho požadovať.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje správnosť záveru súdu prvej inštancie, že v predmetnej veci neboli splnené už prvé 2 predpoklady zodpovednosti súdnej exekútorky za škodu (vznik škody a protiprávne konanie exekútorky), ich existenciu žalobkyňa nepreukázala.

Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu.

Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ak sa odvolací súd v odôvodnení tohto jeho rozsudku nezaoberal konkrétnou námietkou sporovej strany, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Nedôvodnou tak bola s poukazom na všetko vyššie uvedené i námietka odvolateľky, že súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

Skutočnosti uvedené v odvolaní žalobkyne neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalobkyne z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Odvolací súd riadiaci sa týmito úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu (vrátane odvolacími dôvodmi nespochybnenej časti o náhrade trov prvoinštančného konania) podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

6. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalovanej priznal proti žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalovaná), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalobkyňa), keď nevidel dôvod pre aplikáciu § 257 CSP.

7. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)